

ချစ်မြတ်နိုးခြင်းတွေ
ဆွဲသိထားတဲ့ လည်တိုင်

လွန်းထားထား (ဆေးကတ္တသိုလ်)

အခန်း(၁)

SAKURA TOWER ရဲ့ တစ်ခုသော အထပ်မြင့်ရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ သူ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်ရင်း မိုးရေတွေ တဖျောက်ဖျောက် လာမှန်နေတဲ့ ပြတင်းမှန်ချပ်တွေကို ကဗျာတစ်ပုဒ်လိုပဲ ငေးကြည့်နေခဲ့မိ သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဧရာမ ကြွေမတ်ခွက် ဖြူဖြူကြီးနှင့် ကော်ဖီတွေက အငွေ့တထောင်းထောင်းထလို့။ လောကမှာ သူ အမက်မောဆုံး အရာနှစ်ခုကို ပြပါဆိုလျှင် မိုးရေစက်တွေနဲ့ ကော်ဖီကိုပဲ သူရွေးချယ်မှာ အသေအချာ။ မိုးရေစက်တွေကို မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်ရင်း ကော်ဖီပူပူကို တစ်ငုံချင်း ဖိမ်ဆွဲ၍ အရသာခံကာ သောက်ရသော အရသာကို သူ ဘာနှင့်မှ မလဲနိုင်အောင် မက်မောသည်ဟု ဆိုလျှင် လူတွေရယ်ကြမလား မသိ။

သူ့ရုံးခန်းကလေးကို သူ ချစ်သည်။ လာဗဲဒါရန့်ကလေး အမြဲတမ်းမွှေးမေအောင် အခန်းသန့်ဆေး ဖြန်းသည့်အပြင် အခန်းထဲမှာ YENKEE LAVENDER အဆီမွှေးကလေးကို ကြွေခွက်ထဲထည့်ကာ အောက်ကနေ ဖယောင်းတိုင်မီးဖြင့် အပူပေးပြီး မွှေးရနံ့ကို ပိုပြီး သင်းပျံ့စွဲမြဲစေသည်။ သူက အလွန် အသန့်အပြန့် အမွှေးအကြိုင် ၊ စနစ်တကျ တိကျသေသပ်တာကို ကြိုက်သည်။ အဲဒါကို သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သေးတစ်ခု လိုပဲ တန်ဖိုးထားသည်။ အနုပညာဆန်ပြီး Romantic ဖြစ်အောင်နေသည်။ သူ့အခန်းတစ်ခုလုံး စားပွဲတွေ ဘီရိုတွေက အစ သူသုံးသော Laptop i phone အဆုံး အားလုံး ရှင်းသန့် တောက်ပြောင်နေမှ သူ ကျေနပ်သည်။ အဲဒါကို ရင်းနှီးသူတွေက သူ့မှာ Obsessive Compulsive Disorder ဟုခေါ်သော စိတ်ရောဂါ တစ်မျိုးရှိသည်ဟု စွပ်စွဲကြသည်။ အမှန်တော့ စည်းစနစ် ကြီးလွန်းကာ အသန့်အပြန့် ကြိုက်လွန်းသူတွေမှာ အဲဒီ စရိုက်မျိုး ရှိတတ်တာပါ။ ဥပမာပြရလျှင် ဘောလုံးသမား ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းမှာ အဲဒီ OCD ရှိသည်။ သူကတော့ အဲဒါကို စိတ်ရောဂါဟု မထင်ပါ . . . ။

“ ဒေါက် ဒေါက် ”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ သူ့ အခန်းထဲသို့ သူ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှုမ
ကလေးဝင်လာသည်။

“ ဆရာ အစည်းအဝေးအတွက် အဆင်သင့်ပါ ”

“ အေးအေး ဆည်းဆာ၊ ဘာတွေထူးသေးလဲ ”

“ ကိုကျော်ဇေယျဆီက ဖုန်းဝင်လာပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာလိုချင်တဲ့
ရွှေမန္တလာ ပရောဂျက် ကိစ္စပါ ”

“ ဘာတဲ့လဲ . . . အောင်မြင်တယ်တဲ့လား၊ ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့
ဖုန်းမပေးတာလဲ ”

သူ့စိတ်ထဲ ထင့်ခနဲတော့ တစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ်ကျော်ဇေယျ
ဆိုတာ သူ့ရဲ့ လက်ရုံးတစ်ဆူလို အားကိုးရသော သူ့ရဲ့ အထွေထွေ မန်နေဂျာ
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ရွှေမန္တလာ ပရောဂျက်က မန္တလေးမှာ Shopping Mall
ကြီးတစ်ခု ဆောက်လုပ်ခွင့် ရရေးအတွက် မြေနေရာ ဝယ်ယူဖို့ လေလံဆွဲသည့်
ကိစ္စဖြစ်သည်။

“ သူ မန္တလေးကနေ ဖလိုက်ထ်နဲ့ ချက်ချင်းပြန်လာနေပြီတဲ့ ဆရာ၊
လူချင်းတွေ့မှ ပြောပြပါရစေတဲ့ အစည်းအဝေးအမီ သူရောက်ပါမယ်တဲ့ ”

သူ့မျက်ခုံးတွေ ရှုံ့ပစ်လိုက်သည်။ အောင်မြင်တယ်ဆိုရင်
သတင်းကောင်းကို အားရပါးရ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ ပြောပြရမှာပေါ့။ လူချင်းတွေ့မှ
ပြောမယ်ဆိုတော့ မအောင်မြင်ခဲ့လို့များလား။ ရန်ကုန်မှာ နိုင်ငံတကာ
အဆင့်မီ Shopping Mall ကြီး နှစ်ခု သုံးခုမက သူ့ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီက
ဆောက်လုပ်ခွင့်ရခဲ့ပြီး နောက်မှာ မန္တလေးမှာပါ အင်ပါယာချဲ့ထွင်နိုင်ဖို့ သူ
ကြိုးစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ Hotal တချို့ကို နိုင်ငံခြားဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီနှင့်

ပူးပေါင်းဆောက်ခွင့် သူ ရရှိခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းကြီးတွေ
ကွန်ဒို အဆောက်အဦးတွေ တော်တော်များများ သူ ကုမ္ပဏီက ဆောက်လုပ်ခဲ့ပြီး
ဆောက်လုပ်ရေး လောကမှာ ZKP Group အရှိန်အဝါ က တော်တော်ကြီးမား
ခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သည်။ အဲဒီ ZKP Group မှာ ရှယ်ယာ အများဆုံးပါဝင်လျက်
ဦးဆောင်လျက်ရှိသော CEO သက်တမ်းက သိပ်မကြာသေးပေမယ့် သူခြေလှမ်း
တွေက အရမ်းသွက်လက် မြန်ဆန်ခဲ့သည်ချည်းပါ။ ထစ်ခနဲဆို သူ
ဦးအောင်ရယူပြီးသား။ သူ့ အသက်အစိတ်မှာ ဆောက်လုပ်ရေးလောကထဲ
စတင်ဝင်လာခဲ့ပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း အာခီနှင့် ကျောင်းပြီး ထားသူဖြစ်သည်။ သူ့ကို
အပြည့်အဝ ပံ့ပိုးကူညီပေးသူက သူ့ဖေဖေ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် လည်း
ဆောက်လုပ်ရေးနယ်ပယ်မှာ ဘုရင်တစ်ဆူ ဖြစ်နေခဲ့ပြီသားမို့ သူက ဖေဖေသွေး
ဖေဖေ အရှိန်အဝါ အပြည့်ပါသည်ဟု ဆိုရမည်။ မိဘက ချမ်းသာပြီးသားမို့ သူ
လွယ်လင့်တကူ ချမ်းသာလာခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူ့ ပင်ကိုယ်အစွမ်းအစတွေ၊
ဖြတ်ထိုးဉာဏ်နှင့် ဇွဲ လုံ့လ ဝီရိယတွေကြောင့် CEO ရာထူးကို ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
အခုတော့ သူ အသက် သုံးဆယ့်နှစ်။ သက်တမ်း ခုနစ်နှစ် အတွင်းမှာ သူ
အောင်မြင်ကာ ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အစည်းအဝေးခန်းထဲ သူ ရောက်သွားတော့ လူစုံတက်စုံ
ရောက်နှင့်နေကြပြီ။ ကိုကျော်ဇေယျ တစ်ယောက်ပဲ ရောက်မလာသေး ။ မန
လေးကနေ လေယာဉ်နှင့် ချက်ချင်းပြန်လာရသည် ဆိုမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
အောင်မြင်သော အထိမ်းအမှတ်တစ်ခု ဖြစ်ပါတော့မလဲ။ သူ့စိတ်ထဲ စနိုးစနောက်
ဖြစ်နေကာ တစ်ခုခုကို တင်းနေသည်။ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်လူကြီးတွေ၏
ဆွေးနွေးတင်ပြချက်တွေကို စိတ်ဝင်စားတစ်ချက် မဝင်စားတစ်ချက်။
ကိုကျော်ဇေယျကို တွေ့ချင်နေပြီ။ အဖြေကို ပြတ်ပြတ်သားသား သူသိချင်နေပြီ။
သူ့အာရုံတွေကို အစည်းဝေးခန်းထဲမှာ စုစည်းထား၍ မရ။ သူ့ စိတ်တွေ
လှုပ်ရှားနေသည်။

မကြာပါ ။ သူ မျှော်လင့်နေသော ကိုကျော်ဇေယျ ရောက်လာသည်။
မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရုံနှင့်တင် အဖြေကို သူသဘောပေါက်နှင့်ခဲ့ပြီ။
ကိုကျော်ဇေယျ မျက်လုံးတွေက သူနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲသလို မရွံ့မရဲ။

“ ကဲ အားလုံးရှေ့မှာပဲ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်ပါ။ ကိုကျော်ဇေယျ .
. . . ရွှေမန္တလာ ပရောဂျက်ကို ကျွန်တော်တို့ ရခဲ့သလား ”

မေးသာမေးလိုက်ပေမယ့် အဖြေကို ကြိုသိနေပြီးသား။ အစည်းအဝေး
ခန်းမထဲမှာမို့ စားပွဲထိပ်ဆုံမှာ သူ ထိုင်နေကာ ကျန်သော ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်တွေက
တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြချင်းဖြစ်သည် ။ ထ
ရပ်လိုက်သော ကိုကျော်ဇေယျ၏ မျက်နှာကို အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား
ဝိုင်းကြည့်လျက်ရှိသည်။

“ ကျွန်တော် ပြောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး ခင်ဗျာ ၊ ရွှေမန
လာ ပရောဂျက်ကို ကျွန်တော်တို့ ZKP က မရလိုက်ပါဘူး၊ “ ရန်မခ ” ကုမ္ပဏီက
အမြင့်ဆုံးဈေး ပေးပြီး ယူသွားတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ပေးထားတဲ့ ဈေးထက်
အဆမတန် ပိုပေးသွားတယ်ခင်ဗျ ”

သူ့ မျက်ခုံးတွေ အတွန့်ချိုးကာ မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းသွားကြသည်။
“ရန်မခ ” ဒီနာမည်ကို ခုတလောကလေးမှာကို မကြာခဏ ကြားနေခဲ့ရသည်။
ဆောက်လုပ်ရေးနှင့် အိမ်ခြံမြေ လောကထဲမှာ တရှိန်ထိုး အောင်မြင် လွှမ်းမိုး
လာသော ကုမ္ပဏီ အသစ်တစ်ခု ။ ပြိုင်ဘက်တွေကို ဘယ်တော့မှ လျှော့တွက်
ထားလေ့ မရှိတတ်သော သူ၏ ဗီဇ အတိုင်း ရန်မခ၏ personal data ကို သူ
စုံစမ်းခဲ့ပြီးသား။ ခြေသွက်လက်သွက်နှင့် အတော်စွာနေသော ရန်မခ ။
မြေကွက်လေလံပွဲ တစ်ခုမှာလည်း သူ့ကို ကျောသွားခဲ့ဖူးသည်။ အသက်က
သုံးဆယ်ဝန်းကျင် လောက်ပါပဲ။ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်ချိုသာ ကောင်းမွန်လျက်
ပညာသား အလွန်ပါသော၊ ပရိယာယ် ကြွယ်သူတစ်ယောက်။ လူတိုင်းကို သူ နေရာ
နှင့် သူ နေရာတကျ အကွက်စေ့အောင် အသုံးချနိုင်သူ တစ်ယောက်အဖြစ်

သူသိထားခဲ့သည်။ စင်္ကာပူကနေ အာဒီဘွဲ့ ယူလာခဲ့သည့်အပြင် MBA ပါ ပြီးထားပြီး သားသူတစ်ယောက်မို့ ရန်မခ ကို လုံးဝ လျှော့တွက်ထားလို့မရ။ သူ ရရှိမည့် အခွင့်အရေးတွေ တချို့ကို ရန်မခ ဖြတ်ယူသွားခဲ့တာ ဒီတစ်ကြိမ်နှင့်ဆို သုံးကြိမ် တိတိ ရှိခဲ့ပြီ။ အဲဒါကို သူ မမေ့။ စီပွားရေး နယ်ပယ်တွင် ပြိုင်ဘက်ဆိုတာ အဘက်ဘက်မှာ ရှိစမြဲမို့ ပြိုင်ဘက်တိုင်းကို သူ မျက်ခြေပြတ် မခံခဲ့ပါ။ ရန်မခ ကတော့ တစ်ဟုန်ထိုး အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးစစ်ဆင်လာခဲ့သော ပြိုင်ဖက်တစ်ယောက်မို့ သူပို၍ သတိထားစရာ ဖြစ်လာသည်။

“ ထားလိုက်ပါလေ။ ဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်လိုက်ရရင် တခြားတစ်နေရာကို ကျွန်တော်တို့ ထပ်ရှာကြတာပေါ့၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်တော်တို့ လျှော့တွက်လို့မဖြစ်ဘူးနော်၊ ပြေးလမ်းပေါ်မှာ သူလည်းပြေးနေတာ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြေးနေတာ ကိုယ့်ပြေးလမ်းရှေ့ကနေ လာပိတ်ပြေးနေတဲ့ သူကြောင့် အရှိန်လျှော့ပေးလိုက်စရာ မလိုဘူးဗျ၊ ကိုယ့်ရဲ့ အရှိန်ကို နှစ်ဆ မြှင့်တင်ပြီး သူ့ကိုဖြတ်ကျော်နိုင်ဖို့ အားထုတ်ရမှာ။ ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ မူပဲ၊ ကျွန်တော်က ပြိုင်ဘက်ကို ကြိုက်တယ်၊ ကိုယ့်ကို ပိုပြီး ထက်ရှုလာအောင် သွေးပေးတဲ့ ဓါးတွေလို့ မြင်တယ်၊ ခံယူတယ်။ ကျွန်တော် ကြိုပြောထားချင်တယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ပြိုင်ဘက်ကို ဘယ်တော့မှ လျှော့တွက်မထားနဲ့၊ အထင်မသေးနဲ့ သွေးပေးတဲ့ ဓါးကနေ ကိုယ့်ကို ပြတ်ရှုသွားအောင်လည်း သူပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်၊ အဲဒီ တော့ ကျွန်တော် အဓိက ပြောချင်တာ “ ရန်မခ ” ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို အမြဲတမ်း မျက်ခြေမပြတ် သတိထားဖို့ပါ ”

တစ်နည်းအားဖြင့် ရန်မခ ကို သူ့ရဲ့ ပြိုင်ဘက်အဖြစ် သူ တရားဝင် အသိအမှတ်ပြု ကြေညာလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

နေရာက တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းလှတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ကလေးပါ ။ မှန်ပြတင်းကနေ လှမ်းမြင်နေရတာ က ကန်တော်ကြီး ရေပြင်ကျယ်ကျယ်။ ကရဝိတ်ကြီးနှင့် ရွှေတိဂုံစေတီတော် မြတ်ကြီးကို ရွှေရောင်ဝင်းလက်စွာ ဖူးမျှော်

ကြည်ညိုခွင့် ရစမြဲမို့ ဒီကော်ဖီဆိုင် ကလေးကိုပဲ “ ရွှေရေးပန်းချီ ” က ရွေးချယ်တတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး လာထိုင်လေ့ရှိပါသည်။ ကော်ဖီအရသာကို လျှာဖျားကနေတဆင့် ရင်ထဲထိ စိမ့်ဝင်သွားအောင် ဇိမ်ဆွဲသောက်ရင်း ငြိမ်းချမ်းစွာ အတွေးနယ်ခဲ့ရတာ ကို ရွှေရေး စွဲလမ်းပါသည်။ အတွေးတွေကနေ စကားလုံး အဖြစ် စာရွက်တွေပေါ်မှာ စီရရီ စီးဆင်းစွဲထင် သွားကြလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လုံးဝ မေ့သွားကာ နစ်မျောပျော်ဝင် နေတတ်သည်။ အဲဒါကို ဈာန်ဝင်စားတယ်လို့ ခေါ်မှာပေါ့လေ။ တစ်ခါတစ်ခါ လက်ချောင်းကလေးတွေ ကိုက်ခဲ အံသေလာတဲ့အထိ သူမ စာရေးခြင်းကို ရပ်တန့်လို့မရနိုင်။ အတွေးတွေ၊ စကားလုံးတွေ၊ ဒိုင်ယာလော့ခ် တွေက ရေတံခွန်တစ်စင်းလို အရှိန်မပြတ်စတမ်း အဆက်မပြတ် သွန်ကျလာလျှင် သူမကိုယ်တိုင်ပင် လုံးဝ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ဇာတ်ကောင်တွေက သူမကို လွှမ်းမိုးပစ်လိုက်ခြင်းလဲ ဖြစ်သည်။ အဲဒီ အချိန်မျိုးမှာ သူမကိုယ် သူမ ဘယ်လို ပုံသဏ္ဌာန်မျိုး ပေါက်နေသလဲ ဆိုတာတောင် သူမ မသိနိုင်တော့။

အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဖွဲ့သီနေသော အခန်းတစ်ခန်း အပြီးသပ် လိုက်တော့မှ သူမ ပြန်သတိဝင်လာသလို တစ်စုံတစ်ရာဆီကနေ လွတ်မြောက်လာသလို ပတ်ဝန်းကျင်လောကနှင့် အဆက်အသွယ် ပြန်ရလိုက်သလို ဇက်တွေဘာတွေချိုး လက်ချောင်းကလေးတွေကို ဖျစ်ညှစ်ဆုတ်နယ်ရင်း ခေါင်းလေးဘာလေးကို ဘေးဘီဝဲယာ လှည့်ကြည့်မိသည်။ အဲဒီ တော့မှ ဘယ်အချိန်ကတည်းက စိုက်ငေးကြည့်နေခဲ့မှန်း မသိသော မျက်ဝန်းတစ်စုံကို သူမ ဗြုန်းခနဲ ရင်ဆိုင်တိုးမိ လိုက်ချင်းဖြစ်သည်။ မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်က အကြည့်တွေကို ရုတ်သိမ်းမသွားဘဲ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးရိပ်သမ်းသွားပြီး ရွှေရေးဆီ လျှောက်လာချိန်မှာတော့ သူမက ရေးလက်စ စာအုပ်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ ကျွန်တော် ခဏထိုင်ခွင့်ရှိမလားဟင် ”

တဲ့။ မေးပုံက ယဉ်ကျေးပျူငှာ လွန်းနေသဖြင့် ရွှေရေး
ငြင်းရခက်သွားပါသည်။

“ ဟုတ်ကဲ့ ထိုင်ပါ ”

“ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ပဲ အရင်မိတ်ဆက်ပါရစေ၊

ကျွန်တော့်နာမည် “ရန်မခ” ပါ။ ကျွန်တော်ဒီဆိုင်ကို လာတိုင်း ဒီစားပွဲကလေးမှာပဲ
အမြဲ စာထိုင်ရေးနေတတ်တဲ့ ခင်ဗျားကို မပြောင်းလဲတဲ့ ပန်းချီကား တစ်ချပ်လို
နေ့တိုင်းတွေ့ရတော့ စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ ဒီဆိုင်က ကောင်လေးတွေကို မေးမိတယ် ဒါ
ဘယ်သူလဲလို့။ ကောင်လေးတွေက ဖြေတယ်။ အဲဒါ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာမ
“ ရွှေရေးပန်းချီ ” ဆိုတာပေါ့တဲ့ ၊ ဆောရီးဗျာ ကျွန်တော်က မြန်မာဝတ္ထုတွေ
ဖတ်လေ့မရှိတော့ တကယ်ကို မသိဘူး၊ မြန်မာဝတ္ထုတွေ မဖတ်လို့ ကြီးကျယ်တယ်လို့
မထင်ပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော်က business နဲ့ဆိုင်တဲ့ စာအုပ်တွေပဲ အဖတ်များလို့ပါ ၊
ကျွန်တော် ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ ၊ ဒီလောက် ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ် ချောချော လှလှ
ကလေးနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က နေ့တိုင်းဖွဲ့ရှိရှိနဲ့ ဒီဆိုင်ကလေးမှာ
မပျက်မကွက် စာလာလာ ရေးတတ်တာကို တကယ်အံ့သြ မိတာပါ။ ပြီးတော့
ခင်ဗျားပုံစံက ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေ ပုံစံနဲ့ လုံးဝမတူပဲ ကွဲထွက်နေတယ်လေ၊
အရောင်မဆိုးထားတဲ့ ဆံပင်နက်နက် ထူထူ ရှည်ရှည်ကြီးမျိုး ကျွန်တော်
မတွေ့ဘူးတာ ကြာပြီ၊ ပြီးတော့ မြန်မာဆန်ဆန် ရင်ဖုံးလက်ပြတ်လေးနဲ့
ထမီရှည်ကလေးနဲ့ တွေ့ရတာ တကယ် ကျက်သရေ ရှိတယ်ဗျာ၊ လေးစားပါတယ် . .
. . စာရေးဆရာမ ဂုဏ်နဲ့လည်း လိုက်ဖက်တင့်တည် ပါတယ်၊ ဘာနဲ့တူသလဲ ဆိုရင်
IT ခေတ်ထဲမှာ လိုချင်တာမှန်သမျှ အကုန် လွယ်လွယ်ကူကူ ရနိုင် ပေမယ့် Classic
ဖြစ်တဲ့ Antique မျိုးကိုတော့ တမက်တမော လိုက်ရှာပြီး သိမ်းဆည်းဖို့
စုဆောင်းနေကြ တုန်းပဲလေ ၊ ခင်ဗျားကိုတွေ့ရတာ အဲဒီ လို ခံစားရတယ်၊ ရှားပါးပြီး
အဖိုးတန်တဲ့ Antique တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ သလိုပဲ ၊ ကျွန်တော် ဒီဆိုင်ကလေးကို
အမြဲရောက်တယ်၊ ရောက်လာရခြင်း အကြောင်းက ခင်ဗျားကို လာကြည့်တာ

သက်သက်ပဲ ဆိုရင် အံ့ဩမလား မသိဘူး နော် ”

သူပြောပုံက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရဲရဲတင်းတင်း။ သူ ဆိုလိုချင်သော အဓိပ္ပါယ်ကို ရွှေရေးချက်ချင်း သဘောပေါက်အောင် အကွယ်အဝိုက် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် မပါပဲ အရှိအတိုင်း ပြောပြနေဟန်က သူနှင့် ဟိုးအရင်ကတည်းက ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့နှင့်ပြီးသူလို တရင်းတနှီးဆန်လှသည်။ ရွှေရေးပင် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိလောက်အောင် ကြောင်းငေးသွားမိလျက် ပါးပြင် နှစ်ဖက်ဆီမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ ကျေးဇူးပါ ”

ဟုသာ ခပ်တိုးတိုး ကွဲနွေရကလေး ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

“ ရှင် antique တွေ စုဆောင်းတာများ ဝါသနာပါလား မသိဘူးနော် ”

ဘာရယ်မဟုတ် မေးမိလိုက်လျှင် သူ့မျက်လုံးတွေဆီမှာ တောက်ပလင်းဖြာ မှုကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ ဟာ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် antique ပစ္စည်း လေးတွေ စုဆောင်းပြီး သိမ်းဆည်းရတာ ကို ဝါသနာတစ်ခုအနေနဲ့ ကို အချိန်ယူပြီး လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုများ ခန့်မှန်းမိသွားတာလဲ ”

“ ဪ ကျွန်မကို အထင်မကြီးပါနဲ့ရှင်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို antique ပစ္စည်း တစ်ခုနဲ့ တင်စားပြတယ် ဆိုကတည်းက ရှင်ဘာကို crazy ဖြစ်တတ်သလဲ ဆိုတာ ခန့်မှန်းကြည့်လို့ ရပါတယ် ”

“ စာရေးဆရာမ ပီသပါတယ်ဗျာ၊ လူကဲခတ်တော်တယ် ခေါ်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော်အခု စကားလာပြောတာ အနှောင့်အယှက်တော့ မဖြစ်ပါဘူးနော် ”

အင်း နည်းနည်းတော့ ဖြစ်မိတယ်ရှင် ဟု ရွှေရေး

ဘယ်ပြောထွက်ပါ့မလဲ။ ထို့ကြောင့် ပြုံး၍ သာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ ရပါတယ် တစ်ခါတစ်လေပဲဥစ္စာ၊ ကျွန်မရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ် အချို့လဲ ဒီလိုပဲ တွေ့တဲ့အခါ လာနှုတ်ဆက်တတ်တာ စကားပြောတတ်တာမျိုးတွေ ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ကို ခင်မင်လို့ လာစကားပြောတဲ့ သူတိုင်းကို ကျွန်မ အချိန်ပေးပြီး စကားပြောရတာ ပေါ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ခင်မင်မင်ပဲ ကျွန်မ ပြန်ပြောတတ် ပါတယ် ”

“ ယဉ်ကျေးမှု အရပေါ့လေ ကျွန်တော်ကတော့ ရွှေရေးပန်းချီရဲ့ စာဖတ် ပရိသတ် တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ စာအုပ်ကလေးတွေတော့ ဖတ်ခွင့်ရချင်ပါသေးတယ်။ စာရေးဆရာမကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာအုပ်ကလေးပေါ့ ဖြစ်နိုင်မလားဟင် ကျွန်တော် လောဘကြီးရာများ ကျသွားမလား၊ ကျွန်တော်က ဆိုင်ကနေ သွားဝယ်ဖတ်ရတာ ထက် စာရေးဆရာမ ကိုယ်တိုင် အမှတ်တရလက်ဆောင် ပေးထားတဲ့ စာအုပ်ကလေးကို ပိုပြီး မက်မော တန်ဖိုးထားမိလို့ပါ ”

အင်း ခက်တော့နေပြီ။ သူက အလွန် စကားပြော လိမ္မာပါးနပ်သူ တစ်ယောက် ဆိုတာကို ရွှေရေး သတိမထားမိဘဲ မနေ နိုင်

“ ကောင်းပြီလေ ကျွန်မ ရှင့်အတွက် အမှတ်တရ လက်ဆောင်တစ်အုပ် ပေးပါ့မယ် ခုတော့ မပါလာဘူးရှင့် တစ်ရက်ရက်ပေါ့နော် ”

“ ကျွန်တော် ဒီကို မနက်တိုင်း ရောက်ဖြစ်ပါတယ်၊ breakfast လာစားရင်း ပန်းချီကားတစ်ချက်ကို လာငေးတာ ဆိုပါတော့ ”

ရွှေရေး ရှက်ပြီးကလေး ပြုံးမိသည်။ သန့်ပြန့် သားနားသော အထက်တန်းကျကျ လူယဉ်ကျေး တစ်ယောက်၏ personality က သူ့ထံမှာ အပြည့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကလေး လာရီသဲ့သဲ့ လုပ်နေတာမျိုး မဟုတ်ပဲ တလေးတစား တရင်းတနှီး လာ မိတ်ဆက်စကား ပြောခဲ့သူမို့ ရွှေရေးဘက်ကလည်း

ပြန်ယဉ်ကျေးရပါသည်။

“ ဟုတ်ပြီလေ ဒါဆိုရင် ကျွန်မ မနက်ဖြန်ကျ စာအုပ်လက်ဆောင် ယူလာခဲ့ ပေးပါ့မယ် ”

“ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ စာရေးဆရာမရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို အများကြီးမယူ ချင်ပါဘူး၊ စာဆက်ရေးပါနော်၊ ခုလိုခင်မင်ခွင့်ရတာ ကျွန်တော် တစ်ကယ် ဂုဏ်ယူပါတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာပါတယ် ”

သူက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ပြီး၊ သူ့စားပွဲဆီ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ ရွှေရေး စာဆက်ရေးဖို့ စာအုပ်ကလေး ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ စာဆက်ရေး၍ မရတော့ပါ။ စကားလုံးတွေ မထွက်လာတော့သလို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် နေသည်။ စာရေးဖို့ အာရုံတွေကို တခြားအာရုံတစ်ခုက လွှမ်းမိုးဖုံးအုပ် သွားခဲ့သလို ။ လက်ထဲက antique PARKER ရွှေရောင်ရောင်ဘောပင် ကလေးကို လက်ထဲမှာ လှည့်ပတ်ဆော့ကစာရင်း ရွှေရေးမျက်လုံး ကလေးတွေက သူ့စားပွဲဆီ မတော်တဆ ရောက်ရှိသွားမိသည်။ နွေးမြချိုရီသော အပြုံးမျက်ဝန်း တစ်စုံက အသင့်စောင့်ကြို နေခဲ့သည်။ ပထမဆုံး စာရေးပျက်ခဲ့သော နေ့တစ်နေ့လည်း ဖြစ်ပါသည်။

•••

အခန်း(၂)

SAKURA TOWER အထပ်နှစ်ဆယ်မှာ ကော်ဖီသောက်ရင်း

အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြဖို့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ချိန်းထားခဲ့သည်မို့ ရွှေရေး
ကာကို ပါခ် လုပ်ထားခဲ့ပြီး lift ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း
တစ်ပုဒ်ပြီးတိုင်း ရွှေရေး၏ အပန်းဖြေရာ ဦးနှောက်ဆေးရာသည် သူငယ်ချင်းတွေနှင့်
ခုလို စုရုံးပြီး ကော်ဖီဆိုင်ထိုင် . . . hot pot ဆိုင်သွား ဒါမှမဟုတ် တစ်အိမ်အိမ်မှာ
စုပြီး ချက်ပြုတ်စားကြ . . . Blue ray နှင့် ရုပ်ရှင်တွေကြည့်ကြ ဈေးဝယ်ထွက်ကြ . . .
. တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းတွေ စုပြီး ခရီးထွက်ကြ စသဖြင့် ဖြစ်သည်။

ရွှေရေးတို့အားလုံး ကျောင်းပြီးသွားကြပြီး UFL ကနေ အင်္ဂလိပ်စာ ဒီပလိုမာ
တောင်ယူ ခဲ့ပြီးကြပြီ . . . ။ အရွယ်တော် တဆိတ်ဟိုင်းကလေးတွေမို့ အပျိုကြီး
ပေါက်စကလေးတွေ ဆိုပါတော့။ ရွှေရေးကတော့ ကိုယ် ဝါသနာပါရာ . . .
ရူးသွပ်ရာ စာရေးခြင်းအလုပ်ကို ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် တစိုက်မတ်မတ်
ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ သူမို့ စာပေနယ်ပယ်မှာ နေရာတစ်ခုတော့ အခိုင်အမာ ရခဲ့ကာ
ပရိသတ်၏ ချစ်ခင်အားပေးမှုကို ခံယူရရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သော စာရေးဆရာမကလေး
အဖြစ် ရပ်တည်ခွင့်ရခဲ့ပြီ။ ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း သူ့ အခန်း ကဏ္ဍနှင့်သူ
ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်သူလုပ်၊ ကုမ္ပဏီ အလုပ်လုပ်သူလုပ်၊ Beauty Sallon ဖွင့်သူဖွင့်
နှင့် တော်တော် ဟုတ်နေကြပြီမို့ ခုလိုမှ တကူးတက ချိန်းပြီး မဆုံဖြစ်လျှင်
တွေ့ဖြစ်ကြဖို့ မလွယ်ပါ။

ထိုစဉ် ဓါတ်လေကား တံခါး ပွင့်လာပြီမို့ ရွှေရေးက ဓါတ်လေကား ထဲ အဝင်
ဖြုန်းခနဲ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလောက်အောင် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ပူနွေးစိုရွှဲ
သွားတာကိုသာ သိလိုက်ရပြီး အားခန့် အော်လိုက်မိသည်။

“အား ပူလိုက်တာ သေပါပြီ”

“ဟာ ဆော့ရီး ဆော့ရီး ကျွန်တော် လုံးဝ မမြင်လိုက်ဘူးဗျာ၊
လူရှိမယ် မထင်လို့ ဖြုန်းခနဲ ထွက်လိုက်မိတာ ဟောဗျာ

အာနာဖွဲ့ကောင်းလိုက်တာ တော်တော် ပုသွားမှာပဲနော်။ ကျွန်တော်
တောင်းပန် ပါတယ်ဗျာ တကယ်ပါ။”
တစ်ဘက်လူက ပျာပျာသလဲ တောင်ပန်ရင်း ကော်ဖီတွေ စိုရွဲသွားသော
ရွှေရေး၏ ရင်ဘတ်ဆီ အားနာပါးနာ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ချက်ချင်းမျက်လုံး
ပြန်လွှဲသွားသည်။ သူ့လက်ထဲက တစ်ခါသုံး ကော်ဖီခွက်ကလေး ထဲက
ကော်ဖီတွေအားလုံး ရွှေရေး အကျ်း တစ်ခုလုံးမှာ စိုရွဲ စွန်းထင်းသွားခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ကျမှ ရွှေရေးကလည်း အဖြူရောင် မှန်နိုင်လွန်သား
ခပ်ပါးပါး ရင်ဖုန်းအကျ်း ကလေးနှင့် ပိုးထမီ အဖြူခံမှာ အနီပွင့်
အခက်အဆုတ်ကလေး တွေပါသော အဆင်ကို ဝတ်ခဲ့မိသည်။
ရင်ဘတ်ဆီက အပူလောင် သွားမှန်းလည်း သိကာ ရှက်လည်းရှက်
စိတ်လည်းဆိုးကာ ရွှေရေး ချက်ချင်း စကားပင် မဆိုနိုင်။
“ လူတစ်ယောက်လုံးတောင် မမြင်ဘူးလားရှင် ”
ဟုသာ ငိုသံပါကလေးနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောမိသည်။
“ ကျွန်တော် တကယ် မမြင်မိလို့ပါ အရမ်းအားနာပါတယ်ဗျာ၊
ဒီလိုလုပ်ပါ ကျွန်တော့် အပြစ်အတွက် ကျွန်တော်တာဝန် ယူပါရစေ။
ကျွန်တော့်ရုံးခန်းက () ထပ်မှာပါ။ ရုံးခန်းကို ခဏလေး
လိုက်ခဲ့ပေးပါလားဗျာ၊ ကျွန်တော် အဝတ်အစားတစ်စုံ ချက်ချင်း ပြန်စီစဉ်ပေး
ပါရစေ ”
“ အို ရပါတယ် နေပါစေ ”
“ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဗျာ ကျွန်တော့်အမှားအတွက် ကျွန်တော်
ဘာတစ်ခုမှ တာဝန်ယူပြီး ဖြေရှင်းမပေး လိုက်ရဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်
ဘယ်လိုမှ နေလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ကျေးဇူးပြုပြီး
ကျွန်တော့်စေတနာကို လက်ခံပါဗျာ နော် ကျွန်တော်
အနူးအညွတ် တောင်းပန် တာပါ ”
တစ်ဖက်သားက အသည်းအသန် ခ ယ ပြီး ပြောနေတော့လည်း နဂို ဗီဇက
အားနာတတ်သော ဓါတ်ခံကလေးလည်း ရှိတော့ ရွှေရေးမငြင်းနိုင်တော့ ဒီ
အစုံအကွက်ကြီးနဲ့လည်း ကော်ဖီဆိုင်ထဲ သွားလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ ။
သူ့စကားကိုပဲ လက်ခံလိုက်ရ တော့သည်။ ဓါတ်လှေကားနှင့် သူ့ရုံးခန်းရှိရာ
အထပ်သို့ ပြန်လိုက်လာခဲ့ရသည်။
သူ့ရုံးခန်းသို့ ရောက်မှပင် ZKP ဆောက်လုပ်ရေးနှင့် အိမ်ခြံမြေ
ရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီမှန်း ရွှေရေး သိခွင့်ရပါသည်။ မြန်မာပြည်မှာ
နာမည်ကြီး စာရင်းဝင် တစ်ခုမှ ရွှေရေးသိပြီးသားပါ။ သူ ဦးဆောင်ပြီး
ခေါ်သွားခဲ့တာက CEO အခန်း ။ ရွှေရေး ဇေဝဇေဝါတော့

ဖြစ်လာသည်။ ဒီလူဟာ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် ZKP ရဲ့ CEO များလား။
ရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်လျှင် မုန့်ချပ်များဖြင့် လင်းချင်းနေကာ
မြို့လယ်ခေါင်ရှခင်းကို အထက်စီးကနေ လှမ်း မြင်ခွင့် ရနေသော
အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ အေးမြမွှေးပျံ့သော ရနံ့ သင်းသင်းကလေးနှင့်
စနစ်တကျ ရှင်းသန့်ပြောင်လက် နေသည်။

“ခဏလေး ထိုင်ပါဦးနော် ကျွန်တော့် စက္ကထေရီကလေး
ခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ သူ အားလုံး စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ် ”
ဟု သူကပြောပြီး စားပွဲပေါ်က ခလုတ်ကလေး နှိပ်လိုက်ပြီး စက္ကန့် ပိုင်း
အတွင်းမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့သည်။ လှတပတ ကြော့ကြော့
မော့မော့ကလေး။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ဆည်းဆာ ဘာလုပ်ပေး ရမလည်းရှင် ”
“အေး ကိုယ် သူ့ကို ကော်ဖီခွက်နဲ့ ဝင်တိုက်မိလို့ ဆည်းဆာ၊ အဲဒါ
အဝတ်အစား အသစ်တစ်စုံ ချက်ချင်းနီးပါး လိုချင်တယ်၊ ဆည်းဆာ
စီစဉ်ပေးပါဦး ”

“ရပါတယ်ဆရာ ရယ်ဒီမိတ် ချုပ်ပြီးသား ပိုးထည်ဆိုင်တွေ ရှိပါတယ်၊
ဆည်းဆာ အခုပဲ စီစဉ်လိုက်ပါမယ်၊ မမ ခဏလေး ထိုင်ပါရှင် . . . မမရဲ့
ကိုယ်တိုင်း ကလေးတော့ ဆည်းဆာ ယူသွားပါရစေ၊ ပြီးတော့
ဘာအရောင်လေး ကြိုက်သလဲဟင် ”

ဆည်းဆာဆိုသော မိန်းကလေးက ခင်မင်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်
ပြုံးချဲ့နွေးထွေး ဖော်ရွေစွာ ပြောပါသည်။

“ဘာအရောင်ဖြစ်ဖြစ်ပါ ညီမရယ်၊ အရောင်နုကလေးဆို ရပါပြီ၊
တန်ဖိုးကြီးတာ မဝယ်ပါနဲ့ သာမန်ဆို ရပါပြီ၊ ပိုးမ မဟုတ်ပါဘူး”
ရွှေရေးလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးကလေးသာ ပြန်ပြောမိသည်။ အတိုက်ခံ ရစဉ်
တုန်းကတော့ အပူလောင်သွားတာရော ရှက်တာရော ပေါင်းပြီး
စိတ်ဆိုးသွားခဲ့ ပေမယ့် သဘက်က မယုံနိုင်လောက်အောင်
တာဝန်ကျနေသောကြောင့် အားနာလာပါသည်။

“မမ မမကို ဆည်းဆာ တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးသလို့ပဲ၊
အရမ်းရင်းနှီးနေတယ်၊ celebrity တစ်ယောက်ပဲ ထင်တယ် အိုး
ဆည်းဆာသိပြီ မမ၊ မမက စာရေးဆရာမ “ရွှေရေးပန်းချီ ” ပါ
ဟုတ်တယ် မှလား၊ ဆည်းဆာ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ မမရဲ့ အင်တာဗျူးတွေ
ဖတ်ဖူးတယ်၊ မမရဲ့ ဝတ္ထုတွေဆို ဆည်းဆာ အသည်းစွဲပဲ သိလား၊
မင်းသမီးတွေရဲ့ character တွေကို crazy ဖြစ်လွန်းလို့ ဆည်းဆာရဲ့ Role
Model တွေလေ ”

ဆည်းဆာက ဝမ်းသာအားရပင် ခပ်သွက်သွက် ပြောနေလေသည်။
အပေါ်ယံ ဟန်လုပ်ပြီး ပြောနေတာမျိုး မဟုတ်ပဲ တကယ့်ကို အူလို့က်
အသည်း လှိုက်မို့ ရွှေရေးပါ လိုက်ပြုံးနေရသည်။

“ ဟုတ်လား ဆည်းဆာ၊ မ လည်း အခုလိုပြန်သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ”
“ မမ ခဏလေးနော်၊ အပူသောက်မလား အအေး သောက်မလားဟင်၊
ဆည်းဆာ ခဏလေးပဲ မကြာဘူး၊ အခုပြန်လာမယ်၊ ပြီးမှ မမနဲ့ အတူတွဲပြီး
အမှတ်တရ ဓါတ်ပုံရိုက်ယူ ထားရမယ်၊ ကိုယ်အရမ်းကြိုက်တဲ့
စာရေးဆရာမနဲ့ ကြုံတုန်းလေးပေါ့ အဟိ ”

“ မ တီးပဲ သောက်ပါ့မယ် ဆည်းဆာ၊ ရပါတယ် ရိုက်ပါ ”
ဆည်းဆာ ပြန်ထွက်သွားတော့မှ အခန်းထဲမှ သူနှင့်ဆည်းဆာ
နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ခုဏက ဆည်းဆာ ပြောသွားသမျှကို သူ
အာလုံးကြားခဲ့ပြီမို့

“ ဪ မမျှော်လင့်ဘဲ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာမနဲ့ ဆုံခွင့်ရမိတာကိုး၊
ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ၊ စာအုပ်တွေ မဖတ်ဖူးခဲ့ပေမယ့် ရွှေရေးပန်းချီ ဆိုတဲ့
နာမည် ကိုတော့ ကြားဖူးနေပါတယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ
ထင်တယ်နော်၊ စာရေးဆရာမ ကိုမှ ဝင်တိုက်မိခဲ့တာဆိုတော့ ဝတ္ထုထဲမှာ
ထည့်ရေးခံရမလား မသိဘူးနော် ”

“ ကိုယ်တော့ ခံလိုက်ရတာ ဆိုတော့ ရေးဖို့တောင် စိတ်ထဲမှာ အကွက်ချပြီး
သွားပြီရှင် ”

ဘာရယ်မဟုတ် ရွှေရေးလည်း သူ့ကိုယ် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပဲ ပြောပြမိ သည်။
သူ့ကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် အံ့သြဟန်ပြုကာ ရယ်မောလိုက်ဟန်က ZKP
၏ CEO လူကြီးတစ်ယောက်၏ အရှုန်အဝါ ဟန်ပန်ကြီးတွေ မရှိပဲ
လူငယ်လေး တစ်ယောက်သဖွယ် သစ်လွင်လတ်ဆတ်လွန်းသည်။

“ ကျွန်တော်က ဇွဲကပင် ပါ မရွှေရေးပန်းချီ၊ ခုလို သိကျွမ်းခွင့်ရတာ
အမှတ်တမဲ့ ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မှတ်မှတ်ရရပါ၊
စာထဲထည့်ရေး တဲ့အခါ ကျွန်တော့်ကို မင်းသားနေရာမှာ ထားပေးဖို့
မမေ့ပါနဲ့နော် ”

သူက ပြုံးရွှင်ရယ်မောစွာ ပြောရင်း လက်ကမ်းပေး လာသည်မို့
ရွှေရေးလက်ဆွဲနှုတ်ဆက် လိုက်ရသည်။ ခဏအကြာမှာ Tea Pot
ကလေးနှင့် နို့ခွက်၊ သကြားခွက်၊ တီးခွက်ကလေးတွေ ပါသော
ယွန်းလင်ဗန်း ကလေးနှင့် ဆည်းဆာ ပြန်ရောက်လာသည်။ အခန်းထဲ
မှာတင် ဧည့်သည်ကို သိသန့်ဧည့်ခံ သော ဆက်တီတစ်စုံနှင့်
ဧည့်နေရာကလေးတစ်ခု ရှိသေးတာမို့ ရွှေရေးကို အဲဒီ မှာ ထိုင်စေသည်။

“ မမ ခဏနော်၊ ကိုယ်တိုင်းကလေး အကြိမ်းဖျဉ်း ယူပါရစေနော် ”
ဟု ဆိုပြီး En Suite အခန်းကလေး၏ ရေချိုးခန်းထဲ ရွှေရေးကို
ခေါ်ယူကာ ကိုယ်တိုင်းကလေး ယူပြီး ဆည်းဆာ ပြန်ထွက်သွားသည်။
ရွှေရေး နေပင် မနေတတ်တော့။ ဧည့်သည် ဆိုဖာကလေးမှာ ရွှေရေး
ပြန်ထိုင်စဉ်မှာ သူက ရွှေရေးအတွက် tea cup ဖြူဖြူကလေးကို
ပုဝါဖြူဖြူကလေးနှင့် သေချာ ပွတ်သုတ် ပေးပြီးမှ ရွှေရေးအတွက် tea ကို
သူကိုယ်တိုင် ဖျော်ပေးပါသည်။

“ ကျေးဇူးပဲ ကိုဇွဲကပင် ”

“ ဇွဲလို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ် မရွှေရေး၊ tea လေး သောက်ပါဦး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ရွှေရေး တီး သောက်တာကို သူက ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်နေပြီး

“ ဘာများလိုသလဲဟင် ”

ဟု မေးနေသေးသည်။

“ မလိုပါဘူးရှင် အတော်ပါပဲ ”

ထိုစဉ်မှာပင် ရွှေရေး၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ မိုဘိုင်း ကလေးမြည် လာသည်။
သေချာပါသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဆက်ပြီ။

“ ခဏလေးနော် ”

ဟု သူ့ကို ခွင့်တောင်းရင်း ဖုန်းဖြေရသည်။

“ ဟဲ့ စာရေးဆရာမ၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ ငါတို့ရောက်နေတာ
ကြာလှပြီဟဲ့။ နင် ကုန်ကြမ်းတွေ ရှာရင်း စက်မှုဇုန်ဆီများ
ရောက်သွားပလားလို့ ”

“ ငတိမ . . . ဒီနေ့အဖို့ နင်လာဦးမှာလား၊ နောက်အကျဆုံးလူ ဒကာခံပဲနော်၊
ငါတို့မှာထားကြပြီ မြန်မြန်လာတော့လေဟာ ”

“ ဒီကောင် ယောက်ျားနောက်တော့ လိုက်မပြေး

လောက်သေးပါဘူးနော် ဟုတ်တယ်မှလား၊ အဲဒါ သေချာအောင်
မေးလိုက်ဦး၊ ယောက်ျားနောက် လိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း ကလေးလေး
ဘာလေး လိုက်ကောက် ရအောင်လို့ အဟီးဟီး ”

စသဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံတွေ စက်သေနတ်ပစ်သလို
ဝုန်ဒိုင်းကြပြီး ထွက်လာသည်။ ရွှေရေး သူငယ်ချင်းတွေက အဲဒီ လို့။
ရုပ်ကလေး တွေ ကြည့်လိုက်ရင် သနားကမား လှတပတ ကလေးတွေ။
အချင်းချင်း ဆုံလိုက်ရင်ဖြင့် ဘယ်တော့မှ စကားအကောင်း မပြောကြံ ။
ဗလွတ်ရွတ်တတွေ ပြောချင်တိုင်း ပြောကာ အစအနောက် သန်ချင်တိုင်း
သန်ကြမြဲ။

“ဟေ့ ဟေ့ ခဏနေကြဦး၊ ငါ အခု SAKURA ကို ရောက်နေပြီ ဟဲ့၊ နောက်နာရီဝက်လောက်ဆို ငါရောက်မယ်၊ အဲဒီ ကျမှ အေးဆေးပြောပြမယ် OK ”

ဆိုပြီး ဖုန်းကို ချက်ချင်းပိတ်ပါ power ပါ off လိုက်သည်။ နို့မို့ဆိုရင် မေးခွန်းတွေ တရစပ် လာတော့မှာ။ ရွှေမာထိုင်ပြီး ငေးကြည့်နေသော သူ့ရဲ့ရွှေမာ ရွှေရေး ဘာမှမပြောပြချင်ပါ။

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားတယ်ထင်တယ်၊ နောက်ကျကုန်ပြီနော် ဆောရီးပါဗျာ ”

“ရပါတယ် အထပ်နှစ်ဆယ်မှာ ကော်ဖီသောက်ဖို့ ချိန်းထားတာပါ။ သူတို့အားလုံးစုံနေလို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်တာ ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း၊ ခုလိုပဲ အမြဲချိန်းပြီး ဆုံတတ်ကြပါတယ်၊ အဲဒီ အချိန်မျိုးမှာ ကိုယ်ပေါ်က မလွှာတွေ အားလုံးကွာသွားပြီး ကျောင်းတုန်းကလို အချင်းချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်မောနောက်ပြောင်ကြဲ တုန်းပဲ အဲဒီ သူငယ်ချင်းတွေက ဘာနဲ့မှ ဝယ်လို့မရတဲ့ ရတနာတွေလေ ကျွန်တော့်အဆိုအရတော့ လူတစ်ယောက် သူ့ရဲ့ဘဝမှာ ဘယ်လောက် ပျော်ရွှင် အောင်မြင်နေသလဲ ဆိုတာကို သူ့ဆံမှာရှိတဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တောင် တိုင်းလို့ရမယ်ထင် တယ် ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မ အဲဒီ အချက်ကို သဘောတူပါတယ်၊ ကျွန်မ လည်း သူငယ်ချင်းတွေကို တန်ဖိုးထားတတ်ပါတယ်၊ သူတို့အတွက် သူငယ်ချင်းအစစ် တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားတယ်၊ အရာရာကို သူတို့နဲ့ မျှဝေခံစား ပေးတတ်တယ် ဒါကြောင့် အဝေးကြီးမှာရောက်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း တွေတောင် e-mail အဆက်အသွယ်၊ g-kalk အဆက်အသွယ် facebook အဆက်အသွယ် တွေရှိတယ် ”

“တော်ပါတယ်ဗျာ ချီးကျူးပါတယ်၊ ဂုဏ်လည်းယူပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရွှေရေးရဲ့ သူငယ်ချင်း list မှာ ထည့်ပေးလို့ရရင် ထည့်ပေးထားပါဦး ကျွန်တော့်ရဲ့ ကဒ်ကလေး ပေးထားပါမယ်၊ ကြိုတဲ့အခါ လိုအပ်တဲ့အခါ ဆက်သွယ်လို့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးတတ်ပါ ဘူး ”

သူ စကားပြောပုံက ခင်မင်ဖော်ရေ ရှိလှကာ ဆက်ဆံရေးကောင်းသူ တစ်ယောက်၏ မှန်ရည် ပါးနပ်ဟန် အပြည့်ရှိပါသည်။ ရွှေရေးကလည်း အိတ်ထဲမှာ အမြဲအဆင်သင့် ပါတတ်သော ကိုယ့်ရဲ့ ကဒ်ကလေး ပြန်ပေးလိုက်မိသည်။ ဘာရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ပြန်ဆုံကြဖို့လည်း စိတ်ကူးမျှော်လင့်မထားမိပါ။ သူ့ရဲ့ ထူးခြားမှုက ထိုင်စောင့်နေသော အချိန်

နာရီဝက်ခန့်ကို ဘယ်လိုကုန်ဆုံးသွား လိုက်မှန်း သတိမထားမိစေအောင် စကားဝိုင်းကလေး တစ်ခု သပ်ရပ်လှပစွာ တည်ဆောက်ခင်းကျင်းခဲ့ပြီး ထိုစကားဝိုင်း ကလေးကို သူကပဲ ပါးနပ်စွာ ဦးဆောင် ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဓိက ကတော့ ရွှေရေး၏ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ အကြောင်းကို သူက စိတ်ဝင်တစား မေးနေခဲ့ပြီး သေသေချာချာ လေးလေးနက်နက် အာရုံစိုက်ပြီး စိတ်ဝင်တစား နားထောင်းပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းတုန်းကတော့ စာရူး ကဗျာရူး ရူးသေးတယ်ဗျ။ စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်တာကတော့ လူငယ်တိုင်းရဲ့ ဖိလင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ တစ်ရာမှာ ကိုးဆယ်လောက်က စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်ခဲ့တာချည်းပါပဲ။ ရွှေရေးကတော့ အိပ်မက်ကို လက်တွေ့ဘဝထဲ ဖန်တည်းနိုင်တဲ့သူပေါ့ အောင်မြင်ပါတယ်ဗျာ ”

ဟုလည်း တစ်ဖက်သား စိတ်ချမ်းသာအောင် ချီးကျူးပေးတတ် သေးသည်။ နာရီဝက်လောက် စကားလက်ဆုံ ကျနေဆဲမှာ ဆည်းဆာ ပြန်ဝင်လာသည်။ လက်ထဲမှာ အိတ် တစ်အိတ်နှင့် ။

“ မ ရေ၊ ဝတ်ကြည့်ပေးပါဦး၊ ivy ရောင်ကလေး ရခဲ့တယ် ”

ရွှေရေးက ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ အဝတ်အစားလဲရသည်။ ဝတ်စုံကလေးကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ တန်ဖိုးကြီးမယ်ဆိုတာ ရွှေရေး မှန်းဆပြီးသား။ silk Etc. ဆိုင်က Silk ဝတ်စုံကလေး။ ရင်ဖုံးပုံစံ လက်တိုတို ကလေးက ခါးမှာတင်ရုံကလေး။ ထဘီက ကြိုးနှင့် ပတ်ချည်ရသော ပတ်ထဘီကလေး။ အင်္ကျီချုပ်ထားသော culting က ချပ်ရပ်ပုံကျလွန်းကာ ရွှေရေး၏ ခန္ဓာကိုယ် အလှကလေး ပေါ်လွင်အောင် ပင် ပုံကျသေသပ် လွန်းပါသည်။ ဆင်စွယ်ရောင် ပိုးအခံမှာ အစိမ်းနုရောင် ကနုတ်ပန်းခက်ကလေးတွေကို လှပဆန်းကြယ်စွာ ရက်သီ ထိုးဖောက်ထားပုံက အရမ်းလှသည်။ မိန်းကလေးပီပီ ရွှေရေး စိတ်တိုင်းကျ ဘဝင်တွေသွားတာတော့ အမှန်ပင် ကော်ဖီပေသွားသော အင်္ကျီ နှင့် ထဘီကို သေချာပြန်ခေါက်ပြီး Silk Etc. အိတ်ကလေးထဲ ပြန်ထည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းကလေးထဲ ရွှေရေး ဝင်လိုက်သည်နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သော သူနှင့် ဆည်းဆာ၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ အပြောင်းအလဲတွေ များစွာ ။

အံ့ဩနှစ်လိုမှုတွေ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် လက်သွားသလိုမျိုး။

“ ဟယ် မမက လှလိုက်တာ။ ဆည်းဆာနဲ့အတူ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ရိုက်ခွင့်ပေးပါလားဟင် ”

ဆည်းဆာက သူမလက်ထဲက mobile ကလေးဖြင့် ရွှေရေးနှင့် သူမ သူမအတူတူက ရိုက်ယူသည်။

“ဆည်းဆာ . . . ကိုယ်ရိုက်ပေးမယ်လေ၊ သေချာလေး ရပ်လိုက် ”
သူ့ကိုယ်တိုင် ရိုက်ကူးပေးသည် ။ ပြီးမှ ရွှေရေးက သူ့ကိုယ်ရော ဆည်းဆာကိုပါ နှုတ်ဆက်ကာ သူ့ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်မှာ ဓါတ်လှေကား အဝအထိ သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပြီး . . .
“ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ရွှေရေးနဲ့ ပြန်ဆုံခွင့်ရချင်ပါသေးတယ်နော် ၊
ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ကြည့်မယ်နော် ”

ဟု . . . သူက သိမ်မွေ့စွာပြောရင်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ရွှေရေး ဓါတ်လှေကားထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိမှ အားပါးတရပြုံးမိသည် ။
ခုတလော ရွှေရေး စန်းတွေပွင့်လှသည်လားလို့လေ ။

ကော်ဖီဆိုင်ထဲရောက်တော့ မေးခွန်းတွေအပြည့် ဝန်းရံထားသော သံသယမျက်လုံးကြီးတွေနှင့် ပါးစပ်စက်သေနတ်လွှတ်တော့မလို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားကြသော နှုတ်ခမ်းတွေကြောင့် ရွှေရေး မပြုံးမိအောင် ကြွနွှဲဆည်ထားရသည် ။

“ အေးပေါ့လေ . . . ၊ တချို့တွေကတော့ Secret Agent တွေဘာတွေများလား ၊ မသိဘူး ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ဆီကို ချက်ချင်း မလာနိုင်အားဘူးလေ ၊ ဒိုင်လျှိုကလေးတွေ လုပ်ရှားနေသေးတာ ”

“ အေးလေ . . . ပုံစံကိုကြည့်ဦး ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဘုံကြိုးပြတ်တဲ့ ဒေဝီနတ်မျိုးနွယ်စတိုင်လ်နဲ့ ”

“ မိန်းမ နင် ဘာယေးတွေ လန်းနေသလဲဆိုတာ ငါတို့ကို ဝန်မခံရင် ဒီဆိုင်ကနေ မပြန်ရဘူးမှတ် ၊ နင့်မျက်နှာကိုက မှီပွင့်ကြီးကြီးရလာတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့နော် ”

“ ကဲ . . . နင်တို့အားလုံး ပါးစပ်ကလေးတွေ ပိတ်ထားပြီး နားထောင်လေ ၊ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝင်မစွတ်ကြေး ၊ ငါပြောပြီမယ် . . . ငါကလည်း ပြောပြီဖို့ စိတ်ကူးထားပြီးသားပါ ၊ ဘာမှ လျှို့ဝှက်ထားစရာအကြောင်း မရှိဘူးလေ ”

“ ကဲ . . . ဆို ”

အဲဒီ တော့မှ သူမတို့သုံးယောက် ပါးစပ်ကလေးတွေ ပိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် နားထောင်ပေးကြသည် ။ ရွှေရေးက တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ထူးခြားစွာ ပတ်သက်လာခဲ့သော “ ရန်မခ ” ဆိုသော လူရည်မွန်တစ်ယောက်နှင့် “

“ ဇွဲကပင် ” ဆိုသော လူခန့်ညား နှစ်ယောက်အကြောင်းကို စာရေးဆရာမပီပီ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ရှင်းပြလိုက်ပါ၏ ။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ အရောင်တလက်လက်ဖြာလို့ . . . စိတ်ဝင်တစား ။

“ ဟယ်တော့ . . . ဒီလိုဆိုရင် သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပေါ့ ၊ ပြောပါဦး . . . နင်က ဘယ်သူ့ကို ပိုပြီး impress ဖြစ်သလဲ ”

“ နှစ်ယောက်စလုံး သူ့စတိုင်လ်နဲ့သူတော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ် ၊ ရန်မခက အပြောညက်တယ် ၊ ရုပ်ချောတယ် ၊ ဇွဲကပင်ဆိုတဲ့လူက ရုပ်တော့ မချောဘူး ၊ ဒါပေမယ့် အရမ်းအလိုက်သိတတ်လွန်းတယ် ၊ လူတစ်ဖက်သား အနေရခက်အောင်ထိ ဂရုတစိုက်ရုံလွန်းတယ် ၊ သူ့ရဲ့ ထူးခြားချက်က စကားဝိုင်းတစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားစဖွယ်ဖြစ်အောင် create လုပ်ထားတတ်တာပဲ ၊ လုံးဝ မငြီးငွေ့စေရဘူးပေါ့ဟာ ၊ အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်သွားလိုက်မှန်း မသိလိုက်သလိုပဲ ”

“ အင်း . . . ငါတို့ရဲ့ စာရေးဆရာမတော့ မတွေ့တော့လည်း မတွေ့လို့ ၊ တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း နှစ်ယောက်ပူးကြီးပါလားကွယ် ၊ နှစ်ယောက်ကြီးမှာ ဗျာမများဖို့တော့ နင်တော်တော် အထာနပ် ပါးနပ်ရလိမ့်မယ် ”

“ မသိသေးပါဘူးဟယ် . . . ငါ့ဘက်က ဘာကိုမှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မထားပါဘူး ၊ လူနှစ်ယောက် တွေ့ကြိတ်သိဆိုတာ ဆိုဖို့အကြောင်းကို ပါလာလို့ ဆုံရတာ ၊ ဘယ်သူက ဘယ်လောက်ထိ နီးကပ်လာပြီး ဘယ်သူက ဘယ်လို ဝေးသွားမလဲဆိုတာ သူ့ရွေ့စက်အတိုင်းပေါ့ ”

“ အဲဒီ တော့ နင်က နှစ်ယောက်စလုံးကို . . . ”
“ စိတ်ဝင်စားပါတယ် . . . ”

ရွှေရေးလက်မောင်းဆီ လက်တွေ တဖတ်ဖတ်ရောက်လာကြတော့သည် ။

တံခါးနှစ်ချပ်မှာ လုံးဝ စေ့ပိတ်ထားတဲ့တံခါးနဲ့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖွင့်ဟ ထားတဲ့တံခါး ဘယ်တံခါးကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမလဲ

အခန်း(၃)

ရှေးဟောင်း၊ ပန်းချီကားကြီး တစ်ချက်ကို လေလံဆွဲဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင် လေလံပွဲဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အဲဒီ လို သူ့ကိုယ်တိုင် စွဲလန်းနှစ်သက်သော အဖိုးတန် ပစ္စည်းတစ်ခုကို တစ်ပါးသူတွေနှင့်အပြိုင် ဈေးပြိုင်ပေးပြီး အားလုံး ကို ကျော်ဖြတ်အနိုင်ယူကာ အမြင့်ဆုံးဈေးပေးပြီး သူလိုချင်တာကို ရရှိလိုက်သော ခံစားမှုကို သူ့အလွန် မက်စက်ခဲ့မင်လွန်းပါသည်။ ရွှေအိုရောင် ကနုတ်ပန်းခက်များနှင့် ဘောင်ကွပ်ထားသော ရှေ့ခေတ် ဆီဆေးပန်းချီကားချပ်ကြီးကို စင်မြင့်ထက်မှာ ခမ်းနားစွာ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ရှေးခေတ် ထိန်းနန်းဟန်ပန် ဓလေ့များကို အသားပေးကာ ဆွဲထားသော ပန်းချီကားကြီးကို သူက ဧည့်ခန်းကြီးမှာ ခမ်းနားစွာ ချိတ်ဆွဲထားချင်သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ပေးရပေးရ အမြင့်ဆုံးဈေး ပေးဖို့သူ စိတ်ကူးထားပြီးသား။

“ ဆရာ . . . ကိုရန်မခလည်း လာတယ် ”

ကိုကျော်ဇေယျက သူ့ကို တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောသောအခါ သူတစ်ဘက်သို့ မသိမသာ လှမ်းကြည့်မိသည် ။ ရန်မခကလည်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေခိုက်မို့ မျက်ဝန်းချင်းဆုံမိသွားခိုက် ရန်မခက ဦးခေါင်းညွှတ်ကာ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သောကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် တင်းခနဲဖြစ်သွားသော်လည်း သူ ပြန်၍ ပြုံးပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၏ ။ စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာ အထာကလေးတွေ ရှိထားပြီးသား ။ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ပဲ ခါးသီးမုန်းတီးနေပါစေ . . . မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသလို အပြုံးမျိုးနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နိုင်ဖို့က အရည်အသွေးတစ်ခုဖြစ်သည် ။ မှတ်မှတ်ရရ သူ ရန်မခကို နှစ်ကြိမ်တိတိ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ဖူးပါ၏ ။

မကြာခင်မှာ လေလံပွဲ စတင်ပါပြီ ။

သူမျှော်လင့်ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်း ပထမပိုင်းမှာ သုံးလေးငါးယောက်ခန့်
ပိုင်းပေးနေကြသေးသော်လည်း သူကစပြီး ဘယ်သူမှ လိုက်မပေးနိုင်မည့် အမြင့်ဆုံး
ကိန်းဂဏန်းတစ်ခုကို ရွတ်ပြလိုက်သည်။ ကဲ . . . မိုက်မဲချင်သူတွေ ရှေးဟောင်း
ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို သိန်းဂဏန်းအတော်များများ ပေးဝယ်နိုင်ရင် ဝယ်စမ်းဟု
စိန်ခေါ်လိုက်သည့် သဘော။ သူမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် သူ့ကို
လိုက်ဖိုက်နိုင်သူမှာ “ရန်မခ” ဖြစ်သည်။ ပန်းချီကား၏ ဈေးက လူတကာ
မျက်လုံးပြူးရင်သပ်ရှုမောဖြစ်အောင် တရိပ်ရိပ် တိုးတက်သွားခဲ့သည်။ သူကလည်း
အရှုံးမပေးချင်။ မိုက်မဲလာပြီဟုပဲ ဆိုချင်ဆို . . .
လူကလောင်းကစားသူတစ်ယောက်လို အနိုင်သာ လိုချင်လာသည်။
တခြားသူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် သူ အသာလေးလွှတ်ပေးလိုက်ပြီဖြစ်သော်လည်း
သူ့ကို လိုက်ဖိုက်နေသူမှာ ရန်မခ ဖြစ်နေသောကြောင့်ကို သူ အရှုံးမပေးချင်
ဘာကြောင့်များ ရန်မခဟာ သူနှင့် မကြာခဏ ထိပ်တိုက်လာဆုံနေမှန်း သူ
နားမလည်နိုင်။ ရန်မခကို သူက ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားခဲ့ပြီမို့
အဲဒီ လူဆီမှာ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်တော့မှ အထိပွန်းမခံဘူး . . . ဟု သူ
ဆုံးဖြတ်လိုက်သဖြင့် ပန်းချီကား၏ တန်ဖိုးက ကြောက်မမန်းလိလိ
မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ လူတွေအားလုံးက သူတို့နှစ်ယောက်၏ လေလံပွဲကို
အံ့မခန်းမျက်ဝန်းများဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဒီပန်းချီကား၏ တန်ဖိုးဟာ အဲဒီ
လောက်ထိ မမြောက်သင့်တော့ဘူး ဟု သူတို့တွေးကြလိမ့်မည်။ အဲဒီ
မတန်တဆဈေးဖြင့် တစ်ဘက်သားကို အနိုင်ပိုင်းချင်သောစိတ်က သူ့ကို
ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းတွေ ခဏကင်းကွာသွားစေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး သူပေးလိုက်သောဈေးကို ရန်မခက လိုက်မပေးတော့ဘဲ
ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ သူ့ကို လှည့်ကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထိုအပြုံးက
သူ့ရုံးပါတယ်လို့ ကြေငြာသော အပြုံးမျိုးထက် ကိုယ့်လူမိုက်မဲလှချည်လား . . . ဟု
သရော်ချင်သောအပြုံးမျိုး ပိုဆန်သည်ဟု ဇွဲခံစားမိသည်။ ဟုတ်ပါသည် . . .။ သူ

မိုက်မဲပါသည်။ မိုက်မဲစွာပင် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို မတန်တဆဈေးဖြင့်
မြှင့်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းချီကားကို
သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်သည့်အတွက် သူ ကျေနပ်မိသည်မဟုတ်လား။
ထိုက်တန်သည်ဆိုပါစို့... ပန်းချီကားကို ရန်မခ ရသွားပြီး သူ တသသ
ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရတာ ထက်စာလျှင် မတန်တဆဈေးပဲဖြစ်ဖြစ် သူက ရရှိလိုက်ရတာ ကို
ကျေနပ်သည်။ ပိုက်ဆံဆိုတာ အချိန်မရွေး သူ ပြန်ရှာနိုင်သည်လေ။ ပြိုင်ဘက်၏
သရော်ပြီး... ရိပြီးကို သူ လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ သူ့ဘက်ကတော့ ထိုပွဲတွင် သူ
အနိုင်ရလိုက်ပါသည်။

စာရေးခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်ချိန်မှာ ရွှေရေးရှိရာဆီ
ချဉ်းကပ်လျှောက်လာသော သူ့အရိပ်ကို တွေ့ရသည်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက
သူစောင့်ကြည့်နေခဲ့သည် မသိ။ ရွှေရေးကလည်း စာရေးနေရင်း
ဈာန်ဝင်သွားပြီဆိုရင် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုမှကို သတိမရတော့တာ။
လောကကြီး တစ်ခုလုံးကိုမေ့သွားတာမျိုး...။

“ စာရေးနေတာကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်တာနဲ့ ကျွန်တော်ထိုင်ပြီး
ငေးကြည့်နေတာ ၊ ဂန္ထဝင်မြောက် ပန်းချီကားတစ်ချပ်လိုပဲ
အရမ်းစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်ဗျ ”

ဟု... သူကပြောရင်း ရွှေရေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ လာထိုင်သည်။
လူတစ်ယောက်ကို စကားစပြောလျှင် အဲဒီ လို ချီးမွမ်းစကားကလေးတွေနဲ့
စတတ်တာ သူ့ရဲ့ အထာလားတော့မသိ...။ ချီးမွမ်းတဲ့စကားဆိုတော့လည်း
ငြင်းဆန်လို့လည်း မကောင်း၊ ရွှေရေးက ရှက်ပြီးကလေးသာ ပြီးမိသည်။

“ ကျွန်မရဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်အသစ်တစ်အုပ်ထွက်တယ်။ အဲဒါကို
ရန်မခအတွက် တစ်အုပ်လက်ဆောင်ပေးဖို့ ယူလာတယ် ”

“ ဟာ... အဲဒါကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေတာဗျ၊ ကျွန်တော် ဒီညပဲ

ချက်ချင်း ဖတ်ကြည့်မယ်နော် ”

“ ဖတ်ပြီးရင် ဝေဖန်ချက်ကလေးတစ်ခုခုတော့ ကျွန်မကြားချင်ပါတယ် ”

“ ဖြစ်ပါတယ် . . . ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သာ မရေးတတ်တာ comment တော့ပေးတတ်ပါတယ် ။ ဒါပေမယ့် သေချာတာကတော့ ကောင်းသော comment ပဲဖြစ်မှာပါ ”

ရွှေရေးက ဝတ္ထုအသစ်ကလေး၏ ရှေ့မှာ သူ့နာမည်ကို ရေးပေးပြီး ရွှေရေးလက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည် ။

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရွှေရေး ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ မူတစ်ခုရှိတယ်ဗျာ ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ဆီကမှ အလကား မယူတတ်ဘူး ၊ တစ်ခုယူပြီးရင် ကိုယ့်ဘက်က တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပေးချင်တယ် ၊ ကြီးကျယ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ၊ အပြန်အလှန်ကလေးပေါ့ ၊ အဲဒီတော့ ရွှေရေးကို ကျွန်တော် တစ်ခုခု ပြန်ကျွေးပါရစေ ၊ လက်ခံပေးပါနော် ၊ စာအုပ်ပေးလို့ ပြန်ကျွေးတာမျိုးထက် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားလို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောချင်တာမျိုးပါ . . . လက်ခံလား ဟင် ”

ရွှေရေး ဘယ်လိုငြင်းရပါ့မလဲ . . . ။ ခုချိန်ထိ ရွှေရေးဘဝမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် အတူတွဲပြီး စားသောက်ဆိုင်မှာ အတူထိုင်စားဖူးသော အတွေ့အကြုံမျိုး လုံးဝမရှိခဲ့ . . . ။ နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်စားရမှာဆိုတော့ ရွှေရေး၏ အသိမိတ်တွေတစ်ယောက်ယောက်များ မတော်တဆ မြင်သွားလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ၊ သူ့ကို လိုက်မစားနိုင်ပါဘူး . . . ဟု ငြင်းရမှာကိုလည်း အားနာပြန်သည် ။ ခုခေတ်မှာ လူနှစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို တည်ဆောက်နိုင်ဖို့အတွက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိနိုင်ဖို့အတွက် အနည်းဆုံး တော့ ကော်ဖီဆိုင်မျိုးမှာ အတူထိုင်ကာ စကားပြောကြစမြဲ ။ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် သူငယ်ချင်းတွေပါလျှင်တော့ ပို၍ ရင်းနှီးမှုမြန်သည်ပေါ့ ။

ရွှေရေးက ခေတ်ရှေ့သိပ်ပြေးလွန်းသော မိန်းကလေးလည်း မဟုတ်သလို
ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေသော မိန်းကလေးလည်း မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်တိုင်လည်း
လူငယ်စာရေးဆရာမတစ်ယောက် . . . ခေတ်၏ သမီးပျိုကလေးတစ်ယောက်မို့
ခေတ်ရေစီးကြောင်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး စီးမျောနိုင်ပြီးသား။ ခေတ်လူငယ်တွေ၏
အထာကို ကောင်းစွာ ညက်ညောပါသည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အဖို့
ဒီလူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားမိသလို . . . သူ့ကိုဆက်ပြီး
လေ့လာချင်တယ်ဆိုလျှင်တော့ ခေတ်ရဲ့ အထာကလေးတွေအတိုင်း ညင်ညင်သာသာ
လမ်းဖွင့်ပေးတန်ဖွင့်ပေးရမှာပေါ့လေ။

“ ပြန်ကျွေးချင်တာကိုတော့ မငြင်းသင့်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်မ စားချင်တာကို လိုက်ကျွေးမယ်ဆိုရင်ပေါ့ ”

“ ဟာ . . . သိပ်ကျွေးတာပေါ့၊ ရွှေရေး ဘာစားချင်သလဲ ပြောပါ။
ကျွန်တော် ကျွေးမှာပေါ့ ”

ရွှေရေးက မချို့မချည် အပြုံးကလေးပြုံးလိုက်ကာ . . .

“ စိမ်းလန်းစိုပြေက ဝက်သားတုတ်ထိုး ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူ တအံ့တဩ မျက်ခုံးတွေ ပင့်သွားပြီးမှ
အားပါးတရ ပြုံးပါသည်။

“ ဟာဗျာ . . . ကျွန်တော်လည်း သိပ်စားချင်တာပေါ့၊ ရွှေရေးလို
မိန်းကလေးမျိုးက လမ်းဘေးတုတ်ထိုးဆိုင်ကလေးမှာ ထိုင်စားလိမ့်မယ်လို့
ထင်မထားလို့ပါ ”

“ ဟင်း ကျွန်မကဖြင့် တုတ်ထိုးသည်ကြီးနဲ့တောင် ဘော်ဒါတွေ
ဖြစ်နေတာ ကြာလှပေါ့၊ စကော့ဈေး အနောက်ဘက်က ဦးကျော်သန်း
တုတ်ထိုးဆိုင်မှာလည်း သွားစားနေကျ ”

“ ရွှေရေးအကြိုက်ဆုံးလေးတွေ ပြောပြထားပါလား ၊ နောက်ဆို ကျွန်တော် လိုက်ကျွေးရအောင်ပေါ့ ၊ ရွှေရေးက ကျွန်တော့်အတွက် အသစ်ထွက်တဲ့ ရွှေရေးရဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်ကလေးတွေပဲ လက်ဆောင်ပေးလေ ၊ ကျွန်တော်က ရွှေရေး ရင်နဲ့ရေးထားတဲ့ဝတ္ထုကို ရင်နဲ့ဖတ်ပါမယ် ၊ ပြီးရင် comment ပေးမယ်လေ ”

“ ကျွန်မလား . . . ကျွန်မအကြိုက်ဆုံးက တုတ်ထိုးပြီးရင် ကြေးအိုး . . . မုန့်ဟင်းခါး ၊ ရခိုင်မုန့်တီ ဒါလောက်ပါပဲ ”

“ Shall we ? ”

သူက သွားစားကြဖို့ခေါ်တော့ ရွှေရေး မငြင်းတော့ ။
စာရေးပြီးသလောက်ရှိပြီမို့ ဆက်လည်းမရေးချင်တော့ ။ ဗိုက်ထဲကလည်း
ဆာလာသလို အာရုံထဲမှလည်း အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော
တုတ်ထိုးဗန်းကြီးကို မြင်ယောင်လာပြီမို့ ဟန်လုပ်နိုင်စွမ်းပင် မရှိတော့ ။
စိမ်းလန်းစိုပြေဆီ ကိုယ့်ကားကလေးဖြင့်ပင် ရွှေရေးမောင်းခဲ့သလို
ရွှေရေးကားနောက်မှ သူ့ရဲ့ BMW အဖြူဆွတ်ဆွတ်ကလေး
ထပ်ချပ်မခွာပါလာခဲ့သည် ။ ရွှေရေးရင်ထဲ အလိုလိုပျော်လာသည် ။ အင်း . . .
ဇာတ်လမ်းတော့ စပြီထင်ရဲ့ ။

တုတ်ထိုးဆိုင်မှာ လူရှင်းနေပါသည် ။ နှစ်ယောက်သား
ခုံပုကလေးတွေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စိတ်ကြိုက်ရွေးလှီးခိုင်းကာ
က္ကန္တတစ်ခွဲသားကြီးတွေ လုပ်မနေဘဲ အားပါးတရ အချဉ်ရည် ရွဲရွဲတို့ကာ စားကြ၏
။

ရွှေရေးက ဆံပင်ထူထူရှည်ရှည်တွေကို ရှေ့ဘက်သို့ ဆွဲယူကာ
ပေါင်ပေါ်တွင် ပုံပုံကလေးတင်ထားပြီး တုတ်ထိုးကို တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း
အားပါးတရ ဆွဲလျက်ရှိသည်ကို သူက သဘောကျသလို ပြုံး၍ ကြည့်သည် ။
ဗိုက်ပြည့်သွားချိန်တွင် ရွှေရေးက အစားကို လက်စသတ်ကာ . . .

“ အင်း . . . တော်မှထင်တယ် ၊ ဗိုက်သိပ်ပြည့်သွားရင်
နေလို့မကောင်းတော့ဘူး ၊ ခုလို ကျွန်မစားချင်နေတဲ့ တုတ်ထိုးကို
လိုက်ကျွေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ . . . ကိုရန်မခ ”

“ My Pleasure ပါ ရွှေရေး ဒီနေ့ကလေးကို ကျွန်တော်
တကယ်မေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်နဲ့ ခုလို
အတူတွဲပြီး တုတ်ထိုးစားခွင့်ရတာ ကျွန်တော် အရမ်းပျော်ပါတယ်၊
တကယ်ပြောတာပါ၊ စာအုပ်အတွက်လည်း ကျေးဇူးပါ၊ ကျွန်တော်ဖတ်ပြီးတာနဲ့
comment ပေးပါမယ် ”

သူနှင့် နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲကာ ရွှေရေးပြန်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ
ဝိတိလေးတစ်ခု စိမ့်စီးလျက်ရှိသည်။ သူ့ရဲ့ ချောမောသန့်ရှင်းသော မျက်နှာနှင့်
နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အပြုံးသည် ရွှေရေး၏ ဖြူလွှသော နှလုံးသားစာမျက်နှာပေါ်မှာ
ခပ်ထင်းထင်း ဆွဲခြစ်လိုက်သလို ထင်ရှားလာပါ၏ ။ “ အချစ် ” ဆိုသော
တောင်ထိပ်ဖျား တစ်ခုဆီ တက်ဖို့အတွက် ဒီလိုပဲ အထင်ကြီးခြင်း ၊ လေးစားခြင်း၊
ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊ နှစ်သိမ့်ခြင်း၊ မက်မောခြင်း၊ စသော
လှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ခြင်း ဖြတ်ကျော်ရမည် ဆိုပါလျှင် ရွှေရေးသည်
ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ခြင်း ဆိုသော ပထမ ခြေလှမ်းကိုစ၍ လှမ်းခဲ့မိပြီဖြစ်သည်။

စာရေးပြီးလျှင် ရွှေရေး၏ အကျင့်က စာပြန်ဖတ်ခြင်းဖြစ်သည်။
ရွှေရေး၏ ခြံနောက်ဖက်မှာ ရေတံခွန်ကလေးနှင့် စမ်းချောင်းကလေးကို
ရွှေရေးစိတ်ကြိုက် ဖန်တီးထားခဲ့သည်။ ပြီတော့ ငှက်လှလှကလေးတွေကို
လှောင်အိမ်ကလေးတွေနှင့် အလှမွေးထားသေးကာ စမ်းချောင်းထဲမှာတော့
ငါးရောင်စုံလှလှကလေးတွေ မွေးထားသည်။ အဲဒီ နေရာကလေးက
တောအုပ်ကလေး တစ်ခုလို ငြိမ်းချမ်းလှသော ရွှေရေး၏ စာဖတ်ရာ
နေရာကလေးပါ။ ယိုးဒယားဖျာချော ကလေး ချခင်းကာ ကော်ဖီတစ်အိုးနှင့်
စာအုပ်တစ်အုပ်တော့ အသာလေးပြီးအောင် သက်တောင့်သက်သာ လှလျောင်းရင်း .

... နံဘေးမှာ CD Player ကလေးနှင့် ရေလှိုင်းသံ၊ မိုးစက်မိုးပေါက်သံ၊ လေတိုက်သံ စသော သဘာဝ အသံတွေ ထည့်သွင်းထားသော Relaxation အခွေကလေးကို ခပ်တိုးတိုးဖွင့်လို့။ အဲဒီ အချိန်ကလေးမှာ တကယ့်ကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ အေးချမ်းကြည်မွေ့လျက် စာဖတ်ရခြင်းထဲမှာ အာရုံနစ်မျော ပျော်ဝင်နေတတ်မြဲ
.။

“ မလေးရေ ဖုန်းလာလို့ရှင့် ”

ကောင်မလေးက လက်ထဲမှာ ရွှေရေး၏ BlackBerry mobile ကလေးကိုင်ကာ အပြေးအလွှားလာပေးသည်မို့ အိပ်နေရင်းကပင် စာအုပ်ဖတ်မပျက် ဖုန်းထူးလိုက်သည်။

“ ဟဲလို ”

“ ရွှေရေးလား ကျွန်တော် ဇွဲကပင်ပါ ”

ဩရုချိုနွေးသော အသံတစ်ခုကြောင့် ရွှေရေး ဗြုန်းကနဲ ထထိုင်လိုက်မိကာသွားကာ နံဘေးက ကော်ဖီအိုးကို သွားတိုက်မိပြီး ကော်ဖီအိုး မှောက်ပြန်သည်။ အိုး သေတော့မှာပဲ။ သူနဲ့ဆုံလိုက်တိုင်း ကော်ဖီတွေချည်း မှောက်နေတော့တာပါလား။

“ ဟုတ်ကဲ့ အား သွားပြီကွာ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ရွှေရေး ”

“ ဪ ရယ်စရာတောင်ကောင်းနေပြီ၊ ကျွန်မကော်ဖီအိုး မှောက်သွားပြန် ပြီ ”

“ ဟောဗျာ ”

သူ့ရယ်သံ ခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရွှေရေးလည် သူနှင့်အတူ လိုက်ရယ်မိပါ၏ ။

“ ဖြစ်ရမယ်ဗျာ ကျွန်တော်လည်း အခုပဲ ကော်ဖီသောက်ရင်း
ရွှေရေးကို သတိရမိလိုက်တာနဲ့ ဘာရယ်မဟုတ် လှမ်းဆက်ကြည့် လိုက်တာပါ။
ဟိုတစ်နေ့က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့တော့ရော အာလုံးအဆင်ပြေ ရဲ့လားလို့ပါ။ အဲဒီ
နေ့က ရွှေရေး နောက်ကျသွားတယ် ဆိုတော့လေ ”

“ ဪ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးပါ ”

“ ကော်ဖီစွန်းသွားတဲ့ အင်္ကျီလေးရော ပြန်ဖြူသွားရဲ့လား၊
ကျွန်တော့်မှာ Alondra အစွန်းချွတ်ဆေးရှိတယ်၊ အဲဒါလေးလဲ ပေးချင်လို့ပါ ”

ရွှေရေး ပြုံးမိသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီ လာချင်တဲ့အခါ
ယောက်ျားတွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ သေးမွှားပါစေ လှပတဲ့
အကြောင်းပြချက်ကလေး တွေတော့ ပေါ်လာ တတ်ပါသည်။ အင်္ကျီ အစွန်း
ကျွတ်သွားပါပြီ ဟု လမ်းပိတ်လိုက်ရမလား ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို
အခွင့်အရေးလေးတစ်ခု မသိမသာ ပေးလိုက်ရမလား။ အသေးစိတ်ကလေးက
အစ ဂရုတစိုက်ရှိတတ်သော သူ့ရဲ့ စေ့စပ်သေချာမှုကို ရွှေရေး ဆက်ပြီး
လေ့လာချင်သေးသည်။ ရွှေရေးအတွက် ထူးခြားသော character တစ်ခုမဟုတ် လား
.။ ရွှေရေး၏ အကျင့်က လူတွေရဲ့ စိတ်တွေစရိုက်တွေ
အမူအကျင့်တွေကို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာတတ်တာမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

“ ရပါတယ် ကိုနွဲ့ ပေးချင်ရင်ပေးလိုက်လေ၊ ကျွန်မ ဘယ်မှာ
လာယူရမလဲ ”

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ရွှေရေးလည်း သူနှင့် ထပ်ဆုံခွင့်
ရချင်ပါသေးသည်။ စကားဝိုင်းတစ်ခုကို ဦးဆောင်ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်တတ်တာ
စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်အောင် စေ့စပ်သေချာစွာ ဖွဲ့နွဲ့ ပြောတတ်တာ ရွှေရေး
ပြောသမျှကို ရွှေရေး မျက်ဝန်းတွေထဲ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်တစား
လေးလေးနက်နက် နားထောင်ပေးတတ် တာတွေသည် စိတ်ဝင်စားစရာ

ဇာတ်ကောင်စရိုက် တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

“ ကျွန်တော် လာပေးရမှာပေါ့ ရွှေရေး ဘယ်မှာရှိမလဲဟင် ”

“ အခုတော့ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ ကိုဇွဲ ၊ မနက်ဆို ကျွန်မ ကရဝိတ်ဥယျာဉ်ထဲက ကော်ဖီဆိုင်ကလေးမှာ စာသွားရေးနေကျ၊ အဲဒီ ကို လာပေးချင်ပေးလေ၊ အခု နေ့လည်ဆို ကျွန်မရဲ့ စာဖတ်ချိန် ညနေဆို ကျွန်မရဲ့ gym သွားချိန်၊ ညဘက်ဆို ကျွန်မ တရားထိုင်တာမျိုး၊ ဘုရားသွားတာမျိုး လုပ်တတ်တယ်၊ အဲဒီ အချိန်စယားကလေးနဲ့ ကျွန်မ နေနေကျ မို့လို့ပါ စာရေးရင်တောင် မနက် ဆယ်နာရီကနေ နေ့လည် တစ်နာရီလောက်ထိ ဈာန်ဝင်ရင် ဝင်သလို ရေးတာဆိုတော့ ဆယ်နာရီနထိုးခင် ခဏလာချင်လာ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ဆယ့်နှစ်နောက်ပိုင်းလောက်ပေါ့၊ ကြားမှာ ကျွန်မခဏနားသေး တယ်လေ ”

“ အချိန်ကို အဲဒီ လို စနစ်တကျ သုံးတတ်တာ ကျွန်တော်အရမ်း လေးစားတယ် ၊ ရွှေရေး ဒီလိုလုပ်ရင်မကောင်းဘူးလား တစ်နာရီအတိမှာ ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်လေ၊ အဲဒီ အချိန်က နေ့လည်စာ စားတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ရွှေရေးကို ကျွန်တော် နေ့လည်စာ လိုက်ကျွေးပါရစေ၊ ရွှေရေး ခွင့်ပြုမယ် ဆိုရင်ပေါ့ ”

ရွှေရေး မပြုံးပဲ မနေနိုင်။ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်နေပါပြီ။
ယောက်ျားနှစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းတွေဟာ ဘာကြောင့်များ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပြီးတော့ ခပ်ဆင်ဆင် တူနေရတာ ပါလဲ။ သူတို့ရဲ့ အထာတွေကို က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားပြီဆိုရင် ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့် ရဖို့အတွက် နေ့လည်စာ ကျွေးဖို့ချိန်းတော့တာပဲလား။ အနောက်နိုင်ငံမှာ ဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ဒိတ်လုပ်တဲ့ သဘောပေါ့လေ။ ပြီးတော့ အတူတူ စားသောက်ရင်း တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိအောင် ကြိုးစားရင်း ရင်းနှီးမှုကို တစ်ဆင့်ချင်း တည်ဆောက်ယူရတာ မျိုး ထင်ပါရဲ့။ အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ပထမဆုံး လှမ်းလာသော သူ့ရဲ့ခြေလှမ်းကို ရွှေရေး မပိတ်ပင်လိုက်ချင်ပါ။ ရွှေရေးမှာ ဝှက်ဖဲမရှိ လူနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း လှည့်စားနေဖို့လည်း

စိတ်ကူးမရှိပါ။ တံခါးနှစ်ချပ်မှာ လုံဝ စေ့ပိတ်ထားသော တံခါးနှင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖွင့်ဟထားသော တံခါး ဘယ်တံခါးကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားမလဲ။ ရွှေရေးက တံခါးချပ်ကလေးကို အသာအယာ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖွင့်ထားလိုပါသည်။

“ ကောင်းပြီလေ ကျွန်မ ဘောတူပါတယ်၊ ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်မှ ဆုံမယ်လေနော် ”

“ အိုကေ ရွှေရေး စာဆက်ဖတ်ပါ၊ အနှောက်အယှက်ပေးမိရင် ဆောရီးပါနော် ”

“ ရပါတယ်ရှင် ”

သူ ဖုန်းချသွားတော့ ရွှေရေး စာအုပ်ဆက်ဖတ်သည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ရွှေရေး၏ အာရုံထဲ သူရောက်ရောက်လာသည်။ အသားညိုညို မျက်လုံးမျက်ခုံး ထင်းထင်းနှင့် ပြေပြစ်သော မေးရိုးများနှင့် တိကျသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းတို့ ရှိသည်။ ရန်မခလို ညှို့မျက်ဝန်းနှင့် ငေးကြည့်တတ်ပြီး ရင်ခုန်တိမ်းညွတ် လောက်သော အပြုံးမျိုး မရှိသော်လည်း သူ့ရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုက တစ်မျိုး။ တစ်ယောက်ယောက်ကို အသေးစိတ်ကျကျ ဂရုစိုက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ တော်ရုံအရည်အချင်းမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ရန်မခနှင့် ဆိုလျှင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ပျော်ရွှင်မှုကိုရပြီး သူနှင့်ကျတော့ ဂရုစိုက် ခံရခြင်း၏ ကြည်နူးပီတိကို ရစေပါသည်။

ပြိုင်ဖက်ကပေးတဲ့ စိန်ခေါ်မှုလောက်

ဘယ်အရာကမှ

နှလုံးသွေးတွေကို ပျံနွေးရဲရင့်အောင်

တွန်းထိုးမီးမြှင့် မပေးနိုင်ပါ.....။

